

Ν. Δ. Καρούζος

Τύμβος

'Εκείθε πέρα στην άξεστη γενέτειρα
 στ' άνοιξιάτικα ξέφωτα τής ήρεμίας
 δέν τήν άντέχεις εύκολα τήν άνηση
 τής "Ηρας όπου δέν κρατιέται τή νυφομανία-
 πās νά πεθάνεις άπ' τό άρωμα τών πορτοκαλιών.
 'Εκείθε πέρα θυμόμουνα μιά μέρα περιδιαβάζοντας
 ώσάν άρρωστος άπ' άρίφνητην ύπαρξη
 τά φιλιά τής άβύσσου μή χορταίνοντας: τίς πνοές μέ τά μύρα,
 θυμόμουνα τήν παλιά συχωριανή μου τήν Τελέσιλλα
 όπου σκάμπασε ή θεότρελη νά συναλλάξει
 τή λαμπράδα τού στίχου μέ μιάν άτρομη σπάθα
 τέτοια βαθιά κι άκόρεστη γυναίκα μέσ στό ένδοξο "Αργος
 τηνε θυμόμουνα θρυμματίζοντας τό ρόδι τής όμιλίας
 κι έλεγα μέσα μου πόσος έρωτας άραγε νάν τής έλειψε
 μή γνωρίζοντας τούς πλημμυριστούς
 μ' ένα άήτητο πράσινο πορτοκαλιώνες...
 Κι ώστόσο τίποτα κανείς δέ χάνει (τό πίο σπουδαίο).
 Τ' άνθρώπινα είν' άνέκαθεν πλήρη.
 Στην 'Ελευσίνα σήμερα όργιάζουν άπό λάμψεις
 τά βιομηχανικά μυστήρια.
 Βακχεύει ή πολιτική και λάμπει ή σελήνη.
 Πεθαίνουμε γεννιόμαστε μπαινοβγαίνουμε στό Κοσμικό Κλάμα.
 Γι' αυτό κι έγώ μ' ένα τσεκούρι τά 'χω ρημάζει τά νοήματα
 κρεουρημένα κι άταφα τ' άφήνω μέσ στά έρημα δάση.
 Σταφύλι λέω νάν τήν κάνω τήν πραγματικότητα-
 έμπα σ' αυτό τό ιερό δευτερόλεπτο· ρίξε κλαριά
 κι άλλα κλαριά στην άνεξέλιχτη φωτιά
 ρίξε μ' αυτά στή φλόγα της
 και τόν πελώριο βλάκα τόν Προμηθέα.
 'Η όπλή τού Κενταύρου τά μεσάνυχτα
 σπιθίζει στό φωτρωμένο στερέωμα.
 Είν' ώρα για νά διώξεις όληνη τή σκέψη άπ' τό κορμί σου·
 είν' ώρα τά κατάμαυρα κι άνύπαρχτα φτερά σου νά βλαστήσεις.
 Τό φώς είναι μόνον εικόνισμα
 ή τραηλιά τής νύχτας: τό φεγγάρι.
 Πάρε χαμό στά χέρια σου και πλάσε
 τή ζωή που σε θάνατο δέν πλαγιάζει.
 Τής σιγής τό μονοπάτι μοιάζει νά 'ναι ό φαλλός τού Βούδδα.
 Στόν κόσμο που βαθιά ύπάρχουμε διάδημα ή φρίκη.